

Verbos en líquida y nasal

En la mayoría de estos verbos, el tema de presente se forma con raíces en líquida (λ, ρ) o nasal (μ, ν) más el sufijo -y-; en menor medida intervienen otros sufijos: -v- o -ισκ-. También hay verbos radicales sin sufijo.

Con sufijo -y-: βάλλω arrojar (*βαλ-y-ω), στέλλω enviar (*στελ-y-ω), τίλλω desplumar (*τιλ-y-ω); ἐγείρω despertar (*ἐγερ-y-ω), σύρω arrastrar (*σύρ-y-ω); φαίνω mostrar (*φαν-y-ω), ἀποκτείνω matar (*ἀποκτεν-y-ω), κλίνω inclinar (*κλιν-y-ω), ἀμύνω rechazar (*ἀμυν-y-ω).

Los presentes en -λλω se forman a partir de raíces en λ más el sufijo -y-: la y se asimila totalmente a λ (-λy- > -λλ-): θάλλω florecer (*θαλ-y-ω).

En los presentes en -αίνω, -αίρω, -είνω, -είρω (raíces -αν-, -αρ-, -εν-, -ερ- más sufijo -y-) hay retracción o metátesis de -y-, que pasa a la sílaba temática como -ι- : χαίρω alegrarse (*χαρ-y-ω), ὀνομαίνω nombrar (*ὀνομαν-y-ω), τείνω estirar (*τεν-y-ω), φθείρω destruir (*φθερ-y-ω).

En los presentes en -ίνω, -ίρω, -ύνω, -ύρω (raíces -ιν-, -ιρ-, -υν-, -υρ- más sufijo -y-), la y enmudece y la vocal ι o υ que precede a ν o ρ se alarga en compensación: κλίνω (*κλιν-y-ω), φύρω mezclar (*φυρ-y-ω).

Con sufijo -v-: κάμνω cansarse (*καμ-v-ω), τέμνω cortar (*τεμ-v-ω).

Con sufijo -ισκ-: θνήσκω morir (*θνη-/θνα-/θᾶν-)

Sin sufijo: γέμω estar lleno, δέμω construir, δέρω desollar, μένω permanecer, νέμω distribuir.

στέλλω	ἔστελλον	στελῶ	ἔστειλα	ἔσταλκα	ἐστάλκειν
στέλλομαι	ἐστελλόμην	στελοῦμαι	ἐστειλάμην	ἔσταλμαι	ἐστάλμην
		σταλήσομαι	ἐστάλην		
νέμω	ἔνεμον	νεμῶ	ἔνειμα	νενέμηκα	
νέμομαι	ἐνεμόμην	νεμοῦμαι	ἐνειμάμην	νενέμημαι	
			ἐνεμήθην		
φαίνω	ἔφαινον	φανῶ	ἔφηνα	πέφαγκα/πέφηνα	ἐπεφάγκη
φαίνομαι	ἐφαινόμην	φανοῦμαι	ἐφηνάμην	πέφασμαι	ἐπεφάσμην
		φανήσομαι	ἐφάν(θ)ην		
κρίνω	ἔκρινον	κρινῶ	ἔκρινα	κέκρινα	ἐκεκρίνειν
κρίνομαι	ἐκρινόμην	κρινοῦμαι	ἐκρινάμην	κέκριμαι	ἐκεκρίμην
		κρινήσομαι	ἐκρίθην		
φθείρω	ἔφθειρον	φθερῶ	ἔφθειρα	ἔφθαρκα	
φθείρομαι	ἐφθειρόμην	φθεροῦμαι	ἐφθειράμην	ἔφθαρμαι	
		φθαρήσομαι	ἐφθάρην		

FUTURO

El futuro activo y medio se forma con el sufijo de futuro -εσ-. Se denomina futuro contrato porque la σ intervocálica enmudece y la ε del sufijo contrae con la vocal temática (*νεμ-εσ-ω > *νεμ-ε-ω > νεμῶ; *νεμ-εσ-ο-μαι > *νεμ-ε-ο-μαι > νεμοῦμαι); κερῶ (κείρω afeitar), κερδανῶ (κερδαίνω ganar), ἀλοῦμαι (ἄλλομαι saltar), καμοῦμαι (κάμνω), θανοῦμαι (θνήσκω), μανοῦμαι (μαίνω enloquecer). Los futuros de verbos con sufijo -εσ- se conjugan en voz activa y media siguiendo el modelo de los presentes de verbos contractos en -έω: φιλέ-ω > φιλῶ amar; φιλέ-ο-μαι > φιλοῦμαι.

Con -σ- se forman los futuros proéticos: κέλσω (κέλλω abordar), κύρσω (κύρω encontrar), θέρσομαι (θέρομαι calentarse); φθέρσω (φθείρω). La ε permanece generalmente sin contraer en jónico y en eólico: φανέω (φαίνω). En Homero, algunos futuros son sigmáticos: διαφθέρσω (διαφθείρω ensuciar); otros, no contractos: βαλέω (βάλλω), κτενέεις (κτείνω matar), ἀγγέλουσιν (ἀγγέλλω).

El futuro pasivo se conjuga con el sufijo de voz pasiva -θη- o -η- (en general, ν ante θ enmudece): ἀρθήσομαι (αῖρω levantar), κριθήσομαι (κρίνω juzgar), πλυ(ν)θήσομαι (πλύνω lavar), σπαρθήσομαι y σπαρήσομαι (σπείρω sembrar), φθαρήσομαι (φθείρω).

ἀγγέλλω anunciar (*ἀγγελ-)

FUTURO ACTIVO

INDICATIVO	OPTATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
ἀγγελῶ	ἀγγελοίην	ἀγγελεῖν	ἀγγελῶν, οὔντος
ἀγγελεῖς	ἀγγελοίης		ἀγγελοῦσα, ούσης
ἀγγελεῖ	ἀγγελοίη		ἀγγελοῦν, οὔντος
ἀγγελοῦμεν	ἀγγελοῖμεν		
ἀγγελεῖτε	ἀγγελοῖτε		
ἀγγελοῦσι	ἀγγελοῖεν		

FUTURO MEDIO

INDICATIVO	OPTATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
ἀγγελοῦμαι	ἀγγελοίμην	ἀγγελεῖσθαι	ἀγγελούμενος, μένου
ἀγγεληῖ	ἀγγελοῖο		ἀγγελουμένη, μένης
ἀγγελεῖται	ἀγγελοῖτο		ἀγγελούμενον, μένου
ἀγγελούμεθα	ἀγγελοίμεθα		
ἀγγελεῖσθε	ἀγγελοῖσθε		
ἀγγελοῦνται	ἀγγελοῖντο		

FUTURO PASIVO

INDICATIVO	OPTATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
ἀγγεληθήσομαι	ἀγγεληθοίμην	ἀγγεληθήσεσθαι	ἀγγελησόμενος, μένου
ἀγγεληθήσῃ	ἀγγεληθοίσοιο		ἀγγελησομένη, μένης
ἀγγεληθήσεται	ἀγγεληθοίτο		ἀγγελησόμενον, μένου
ἀγγελησόμεθα	ἀγγεληθοίμεθα		
ἀγγεληθήσεσθε	ἀγγεληθοίσθε		
ἀγγεληθήσονται	ἀγγεληθοίοντο		

φαίνω mostrar, φαίνομαι aparecer (*φαν-)

FUTURO ACTIVO

INDICATIVO	OPTATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
φανῶ	φανοίην	φανεῖν	φανῶν, οὔντος
φανεῖς	φανοίης		φανούσα, ούσης
φανεῖ	φανοίῃ		φανοῦν, οὔντος
φανοῦμεν	φανοίμεν		
φανεῖτε	φανοῖτε		
φανοῦσι	φανοῖεν		

FUTURO MEDIO

INDICATIVO	OPTATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
φανοῦμαι	φανοίμην	φανεῖσθαι	φανούμενος, μένου
φανῇ	φανοῖο		φανουμένη, μένης
φανεῖται	φανοῖτο		φανούμενον, μένου
φανούμεθα	φανοίμεθα		
φανεῖσθε	φανοῖσθε		
φανοῦνται	φανοῖντο		

FUTURO PASIVO

INDICATIVO	OPTATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
φανήσομαι	φανησοίμην	φανήσεσθαι	φανησόμενος, μένου
φανήσῃ	φανήσοιο		φανησομένη, μένης
φανήσεται	φανήσοιτο		φανησόμενον, μένου
φανησόμεθα	φανησοίμεθα		
φανήσεσθε	φανήσοισθε		
φανήσονται	φανήσοιντο		

AORISTO

El aoristo activo y medio se denomina aoristo originariamente sigmático porque se conjugaba con el sufijo temporal -σ(α)-, pero la σ enmudeció y la sílaba temática se alargó en compensación:

$\alpha > \eta/\bar{\alpha}$, $\varepsilon > \epsilon\iota$, $\iota > \bar{\iota}$, $\upsilon > \bar{\upsilon}$.

En los verbos en -αίνω, -αίρω, -άλλω, alarga α en η/ᾱ : ἔφηνα < *ἐφανσα (φαίνω), ἐμάρανα < *ἐμαρανσα (μαραίνω consumir), ἔψηλα < *ἐψαλα (ψάλλω tensar).

En los verbos en -έλλω, -έμω, -έμνω, -έρω, -είρω, -ένω, -είνω, ε alarga en ει : ἔστειλα < *ἐστελσα (στέλλω), ἔνειμα < *ἐνεμσα (νέμω).

En los verbos en -ίλλω, -ῖνω, ἰρω, ι alarga en ῖ : ἔκλῖνα < *ἐκλινσα (κλίνω).

En los verbos en -ῶρω, ὠνω, υ alarga en ῶ : ἡσχῶνα < *ἡσχυνσα (αἰσχύνω deshonorar).

En el dialecto homérico, existen formas sigmáticas: ἔλσα (εἶλω rodar). En eólico, la -σ- se asimila. Homero da este ejemplo: ὤφελλα < ὤφελσα = ático ὠφείλα (ὀφέλλω aumentar).

El aoristo pasivo se conjuga con el sufijo de voz pasiva -θη- o -η-: ἐβλήθην y ἐβάλην (βάλλω), ἐκαθάρθη (καθαίρω purificar), ἐμιάνθην (μιαίνω manchar), ἐπάλ(θ)ην (πάλλω agitar), ἐχάρην (χαίρω), ἐσπάρην (σπείρω), ἐσύρθην (σύρω), ἐτίλθην (τίλλω).

ἀγγέλλω anunciar (*ἀγγελ-)

AORISTO ACTIVO

INDICATIVO	SUBJUNTIVO	OPTATIVO	IMPERATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
ἤγγειλα	ἀγγείλω	ἀγγεilaίμι		ἀγγεῖλαι	ἀγγεilaς, αντος
ἤγγειλας	ἀγγείλῃς	ἀγγεilaίς, -εας	ἄγγειλον		ἀγγεilaσα, άσης
ἤγγειλε	ἀγγείλῃ	ἀγγεilaί, -ειε	ἀγγεilaάτω		ἀγγεilaν, αντος
ἤγγεilaμεν	ἀγγείλωμεν	ἀγγεilaίμεν			
ἤγγεilaτε	ἀγγείλητε	ἀγγεilaίτε	ἀγγεilaτε		
ἤγγειλαν	ἀγγείλωσι	ἀγγεilaίεν, -εian	ἀγγεilaάντων		

AORISTO MEDIO

INDICATIVO	SUBJUNTIVO	OPTATIVO	IMPERATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
ἤγγεilaάμην	ἀγγείλωμαι	ἀγγεilaίμην		ἀγγεilaσθαι	ἀγγεilaάμενος, μένου
ἤγγείλω	ἀγγείλῃ	ἀγγεilaίο	ἄγγειλαι		ἀγγεilaμένη, μένης
ἤγγεilaτο	ἀγγείλῃται	ἀγγεilaίτο	ἀγγεilaάσθω		ἀγγεilaάμενον, μένου
ἤγγεilaάμεθα	ἀγγεilaώμεθα	ἀγγεilaίμεθα			
ἤγγεilaσθε	ἀγγείλησθε	ἀγγεilaίσθε	ἀγγεilaσθε		
ἤγγεilaαντο	ἀγγείλωνται	ἀγγεilaίαντο	ἀγγεilaάσθων		

AORISTO PASIVO

INDICATIVO	SUBJUNTIVO	OPTATIVO	IMPERATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
ἤγγελθην	ἀγγελθῶ	ἀγγελθεῖν		ἀγγελθῆναι	ἀγγελθείς, έντος
ἤγγελθης	ἀγγελθῆς	ἀγγελθείς	ἀγγέλθητι		ἀγγελθεῖσα, εἰσης
ἤγγελθη	ἀγγελθῇ	ἀγγελθείη	ἀγγελθήτω		ἀγγελθέν, έντος
ἤγγελθημεν	ἀγγελθῶμεν	ἀγγελθεῖμεν			
ἤγγελθητε	ἀγγελθῆτε	ἀγγελθεῖτε	ἀγγέλθητε		
ἤγγελθησαν	ἀγγελθῶσι	ἀγγελθεῖεν	ἀγγελθέντων		

φαίνω mostrar, φαίνομαι aparecer (*φαν-)

AORISTO ACTIVO

INDICATIVO	SUBJUNTIVO	OPTATIVO	IMPERATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
ἔφηνα	φήνω	φήναιμι		φῆναι	φήνας, αντος
ἔφηνας	φήνης	φήνειας, -αις	φῆνον		φήνασα, άσης
ἔφηνε	φήνη	φήνιε, -αι	φηνάτω		φήναν, αντος
ἐφήναμεν	φήνωμεν	φήναιμεν			
ἐφήνατε	φήνητε	φήναιτε	φήνατε		
ἔφηναν	φήνωσι	φήνειαν, -αιεν	φηνάντων		

AORISTO MEDIO

INDICATIVO	SUBJUNTIVO	OPTATIVO	IMPERATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
ἐφηνάμην	φήνωμαι	φηναίμην		φήνασθαι	φηνάμενος, μένου
ἐφήνω	φήνη	φήναιο	φῆναι		φηνάμενη, μένης
ἐφήνατο	φήνηται	φήναιτο	φηνάσθω		φηνάμενον, μένου
ἐφηνάμεθα	φηνώμεθα	φηναίμεθα			
ἐφήνασθε	φήνησθε	φήναισθε	φήνασθε		
ἐφηναντο	φήνωνται	φήναιντο	φηνάσθων		

AORISTO PASIVO

INDICATIVO	SUBJUNTIVO	OPTATIVO	IMPERATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
ἐφάνην	φανῶ	φανείην		φανῆναι	φανείς, έντος
ἐφάνης	φανῆς	φανείης	φάνητι		φανεῖσα, εἰσης
ἐφάνη	φανῇ	φανείη	φανήτω		φανέν, έντος
ἐφάνημεν	φανῶμεν	φανεῖμεν			
ἐφάνητε	φανῆτε	φανεῖτε	φάνητε		
ἐφάνησαν	φανῶσι	φανεῖεν	φανέντων		

PERFECTO

Los verbos en líquida y nasal pueden tener el perfecto con sufijo -κ(α)-, sin sufijo (generalmente intransitivo, con sílaba temática alargada), o ambos tipos de perfecto: σέσυρκα (σύρω arrastrar), τέθηλα (θάλλω), μέμηνα (μαίνω), πέπηλα y πέπαλκα (πάλλω agitar), πέφηνα y πέφαγκα (φαίνω). En la conjugación regular, el perfecto activo se forma con el sufijo -κ(α): δέδαρκα (δέρω), ἔσταλκα (στέλλω). La v final de la raíz puede enmudecer (a veces vocalizarse), asimilarse, alargarse en η y sufrir metátesis: κέκρικα (κρίνω), τέτακα < *τετνκα (τείνω); asimilación (v > γ nasal): ἔξαγκα (ξαίνω peinar), ὦξυγκα (ὀξύνω afilar); alargamiento en η (raíces en μ, y algunas otras): νενέμηκα (νέμω), μεμέληκα (μέλω cuidar), μεμένηκα (μένω), κεχάρηκα (χαίρω). Metátesis (algunas raíces en μ, y otras): κέκμηκα (κάμνω), τέτμηκα (τέμνω), βέβληκα (βάλλω), τέθνηκα (θνήσκω *θᾶν-).

Perfecto medio-pasivo: ἔσπαρμαι (σπείρω), κέχαρμαι (χαίρω), ἐσφαλμαι (σφάλλω). A veces, la v se disimila ante μ y cambia a σ: ἔρρασμαι (ράινω rociar), ἔξασμαι (ξαίνω), σεσήμασμαι (σημαίνω indicar). También, se asimila: μεμίαμμαι (μιαίνω), ἔξαμμαι (ξαίνω), ὦξυμμαι (ὀξύνω). Otras veces, enmudece (o se vocaliza): κέκριμαι (κρίνω), τέταμαι (τείνω). Algunas raíces tienen alargamiento en η: νενέμημαι (νέμω), κεχάρημαι (χαίρω); otras, metátesis: δέδμημαι (δέμω), βέβλημαι (βάλλω). La σ de las desinencias -σθε, -σθω, -σθων, -σθαι enmudece: ἔφθαρθε (*ἐφθαρσθε), πέπανθαι (*πεφανσθαι), ἡγγέλθω (*ἡγγελσθω).

La 2ª sg se reemplaza por la perífrasis πεφασμένος εἶ / ἴσθι / ἦσθα (para evitar πέφανσαι, πέφανσο, ἐπέφανσο). Como la desinencia -νται de 3º plural no puede unirse a temas en consonante, es reemplazada por la perífrasis ἡγγελμένοι εἰσί, o por la forma jónica -αται (v vocalizada): ἐφθάραται.

ἀγγέλλω anunciar (*ἀγγελ-)

PERFECTO ACTIVO

INDICATIVO	SUBJUNTIVO	OPTATIVO	IMPERATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
ἡγγελκα	ἡγγέλκω	ἡγγέλκοιμι		ἡγγελκέναι	ἡγγελκώς, ότος
ἡγγελκας	ἡγγέλκης	ἡγγέλκοις	ἡγγελκε		ἡγγελκυῖα, υῖας
ἡγγελκε	ἡγγέλκη	ἡγγέλκοι	ἡγγελκέτω		ἡγγελκός, ότος
ἡγγέλκαμεν	ἡγγέλκωμεν	ἡγγέλκοιμεν			
ἡγγέλκατε	ἡγγέλκωτε	ἡγγέλκοιτε	ἡγγέλκετε		
ἡγγέλκασι	ἡγγέλκωσι	ἡγγέλκοιεν	ἡγγελκόντων		

PERFECTO MEDIO-PASIVO

INDICATIVO	SUBJUNTIVO	OPTATIVO	IMPERATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
ἡγγελμαι	ἡγγελμένος ὦ	ἡγγελμένος εἶην		ἡγγέλθαι	ἡγγελμένος, μένου
ἡγγελσαι	ἡγγελμένος ἦς	ἡγγελμένος εἶης	ἡγγελσο		ἡγγελμένη, μένης
ἡγγελται	ἡγγελμένος ᾗ	ἡγγελμένος εἶη	ἡγγέλθω		ἡγγελμένον, μένου
ἡγγέλμεθα	ἡγγελμένοι ὦμεν	ἡγγελμένοι εἶμεν			
ἡγγελθε	ἡγγελμένοι ᾗτε	ἡγγελμένοι εἴτε	ἡγγελθε		
ἡγγελμένοι εἰσί	ἡγγελμένοι ὦσι	ἡγγελμένοι εἶεν	ἡγγέλθων		

PLUSCUAMPERFECTO MODO INDICATIVO

ACTIVO	MEDIO-PASIVO
ἤγγέλκειν (κην)	ἤγγέλμην
ἤγγέλκεις (κης)	ἤγγελο
ἤγγέλκει (κη)	ἤγγελο
ἤγγέλκεμεν	ἤγγέλμεθα
ἤγγέλκετε	ἤγγεθε
ἤγγέλκεσαν	ἤγγελμένοι ἦσαν

φαίνω mostrar, φαίνομαι aparecer (*φαν-)

PERFECTO ACTIVO

INDICATIVO	SUBJUNTIVO	OPTATIVO	IMPERATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
πέφαγκα	πεφάγκω	πεφάγκοιμι		πεφαγκέναι	πεφαγκώς, ότος
πέφαγκας	πεφάγκης	πεφάγκοις	πέφαγκε		πεφαγκυῖα, υῖας
πέφαγκε	πεφάγκη	πεφάγκοι	πεφαγκέτω		πεφαγκός, ότος
πεφάγκαμεν	πεφάγκωμεν	πεφάγκοιμεν			
πεφάγκατε	πεφάγκωτε	πεφάγκοιτε	πεφάγκετε		
πεφάγκασι	πεφάγκωσι	πεφάγκοιεν	πεφαγκόντων		

PERFECTO MEDIO-PASIVO

INDICATIVO	SUBJUNTIVO	OPTATIVO	IMPERATIVO	INFINITIVO	PARTICIPIO
πέφασμαι	πεφασμένος ᾧ	πεφασμένος εἶην		πέφανθαι	πεφασμένος, μένου
[πέφανσαι]	πεφασμένος ᾗς	πεφασμένος εἶης	[πέφανσο]		πεφασμένη, μένης
πέφανται	πεφασμένος ᾗ	πεφασμένος εἶη	πέφανθω		πεφασμένον, μένου
πέφασμεθα	πεφασμένοι ᾧμεν	πεφασμένοι εἶμεν			
πέφανθε	πεφασμένοι ᾗτε	πεφασμένοι εἶτε	πέφανθε		
πεφασμένοι εἰσὶ	πεφασμένοι ᾧσι	πεφασμένοι εἶεν	πεφάνθων		

PLUSCUAMPERFECTO MODO INDICATIVO

ACTIVO	MEDIO-PASIVO
ἐπεφάγκειν	ἐπεφάσμην
ἐπεφάγκεις	[ἐπέφανσο]
ἐπεφάγκει	ἐπέφαντο
ἐπεφάγκεμεν	ἐπεφάσμεθα
ἐπεφάγκετε	ἐπέφανθε
ἐπεφάγκεσαν	πεφασμένοι ἦσαν

Bibliografía

CURTIUS, J. (1951) *Gramática griega*. Buenos Aires, Desclée de Brouwer.

RAGON, E. (1963) *Grammaire grecque*. Paris, J. de Gigord.

RIEMANN, O. & GOELZER, H. (1935) *Grammaire grecque complète*. Paris, Armand Colin.

SMYTH, H. W. (1956) *Greek grammar*. Cambridge (Mass.), Harvard University Press.